

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-09-2023

«...Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi»

(Mateu 10,38).

Després de la breu pausa del mes d'agost, reprenem les nostres trobades mensuals de “a l'ombra de l'alzina”, i ho fem “amb el senyal de la creu”. Jesús ens va dir que només aquells que prenen la seva creu i el segueixen en poden ser dignes. Prendre la pròpia creu significa assumir tot l'amor que un és capaç i unir-se a la creu de Jesús, sabent que abraçant la pròpia creu abracem el mateix Jesús, que ens dóna força, coratge i fins i tot “alegria” per portar-la.

Ahir, 14 de setembre, vam celebrar la festa litúrgica de l'Exaltació de la Santa Creu. Avui celebrem la memòria de la Santíssima Verge Maria dels Dolors. El 17 de setembre s'inaugurarà oficialment el vuitè centenari dels estigmes de sant Francesc, rebuts pel Pobre d'Assís a La Verna, prop d'Arezzo, (Itàlia) el 1224. Va tenir el valor de demanar provar una mica de l'amor i del dolor que Jesús va sentir a la seva Pasqua de mort i resurrecció. Li va ser concedit. El seu cos estava marcat per les mateixes nafres que el Crucificat, i a les seves mans i als seus peus se li van formar prominències en forma de claus. Els estigmes van romandre impresos fins a la seva mort, que va tenir lloc la tarda del 3 d'octubre de 1226 a Santa Maria dels Àngels.

El dolor i la joia van envair Francesc, que es va transformar en el retrat visible de Crist Jesús crucificat, no pel martiri de la carn, sinó pel "foc de l'esperit". Ell, que havia volgut ser semblant a Crist en tot per la seva elecció radical de vida evangèlica, esdevingué també físicament el seu reflex viu, el retrat visible, l'alter Crhistus (un altre Crist).

El "foc de l'esperit" va encendre també el cor de Magdalena Aulina, que fou una gran devota i amant del sant d'Assís. També ella va ser encesa en el seu esperit per l'amor de Jesús, que inflamava el cor i li donava la força per abraçar i portar la seva creu. La creu de la malaltia i del patiment. La creu de la incomprensió i la calúmnia. La creu de la condemna injusta.

Magdalena sabia bé que, en abraçar la creu per amor, abraçava el mateix Jesús crucificat, que va morir i va ressuscitar per amor. No es pot separar Jesús de la creu. No es pot recordar Jesús sense recordar la creu, ni estimar-ho veritablement sense

estimar també la creu. Per això Magdalena podia exclamar: "La creu em dóna força, la creu m'ensenya, la creu em condueix a les sublimitats de l'amor". En una cançó, inspirada en ella, Filomena Crous escriu: «Quan passa la creu, amb ella i en ella, Jesús passa amb la seva llum, la seva força i el seu amor...».

La "alegria perfecta" de San Francesc es va traduir per a Magdalena en "pau i tranquil·litat interior". Perquè l'amor de Jesús ho omple tot. I amb Jesús ja no són possibles les pors i els dubtes. Amb Jesús cap patiment no és impossible de suportar, perquè l'amor ho abasta tot. Per a l'amor no hi ha límits de cap mena: tot és possible per a Déu, que ens estima infinitament.

Magdalena va comparar la creu amb les espines toves de la castanya: per fora hi ha espines, però per dins trobem un matalàs de seda, on reposa el fruit. Més encara, la creu, per a Magdalena, és "la clau per obrir la porta del cel".

Magdalena, dona contemplativa i pràctica, "tocant sempre amb els peus a terra", sabia bé que la creu espanta i pot enderrocar qualsevol. Per això advertia a les seves filles i els seus fills espirituals: «Heu de demanar amor a la creu, perquè, sense amor, la creu esclafa, mentre que amb amor i per amor tot es suporta. Aquell que va morir per nosaltres a la creu ens ajuda, ens dóna força i il·lumina el nostre camí».

I de nou: «Patint s'aprèn a progressar. Amb la creu tot es venç. Amb la creu tot es fa. Abraçats a la creu de nostre Jesús, tot ho podrem».

